

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4077/2019
17.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Андоновић адвокат из ..., против тужене „ББ“ АД ..., чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 21/19 од 05.06.2019. године, у седници већа одржаној 17.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 21/19 од 05.06.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 21/19 од 05.06.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П 74/18 од 15.11.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је утврђено да је одредба члана 6. став 1. Уговора о динарском готовинском кредиту број ...-...-... од 29.07.2016. године који је закључен између парничних странака ништава и не производи правно дејство и обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 45.000,00 динара као и затезну камату на тај износ почев од 21.02.2018. године па до исплате. Ставом другим изреке је одбијен као неоснован захтев тужиоца за исплату затезне камате на досуђени износ за период од 29.07.2016. године па до 20.02.2018. године. Ставом трећим изреке је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 28.400,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате. Ставом четвртим изреке је одбијен као неоснован захтев тужиоца за тражену затезну камату на досуђене трошкове поступка за период од правноснажности пресуде па до њене извршности, а ставом петим изреке је одбијен као неоснован захтев тужене за тражене трошкове поступка.

Виши суд у Сремској Митровици је, пресудом Гж 21/19 од 05.06.2019. године, ставом првим изреке жалбу тужене одбио као неосновану а жалбу тужиоца делимично одбио као неосновану а делимично усвојио и првостепену пресуду потврдио у побијеном усвајајућем и обавезујућем делу одлуке о главном захтеву и трошковима поступка, док је исту преиначио у делу одлуке о законској затезној камати тако што је обавезао тужену да тужиоцу на досуђени износ исплати законску затезну камату почев од 29.07.2016. године па до исплате. Ставом другим изреке су одбијени као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује применом члана 404. Закона о парничном поступку, због постојања потребе за уједначавањем судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је, у вршењу надлежности из члана 31. Закона о уређењу судова, на седници Грађанског одељења од 22.05.2018. године усвојио правни став о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита. Према том ставу: банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезао да банци плати трошкове кредита није ништава, под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита; трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Побијана другостепена пресуда је у складу са усвојеним правним ставом. Тужена није доказала да је пре закључења уговора о кредиту тужиоцу уручила понуду која је садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита, а на њој је био терет доказивања те чињенице (члан 231. ЗПП). Због тога о посебној ревизији тужене није потребно одлучивати у циљу уједначавања судске праксе.

С обзиром да по оцени ревизијског суда нема ни других законом прописаних разлога за дозвољеност посебне ревизије тужене, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаном пресудом, имајући у виду означену вредност предмета спора, правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) није дозвољена ревизија.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни касациони суд је, одлуку садржану у ставу трећем изреке, донео применом одредбе одредбе члана 165. став 1. у вези са чланом 153. ЗПП, тако што је одбио захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка, имајући у виду да тужена није успела у овом поступку, па зато нема право на накнаду трошкова поступка по ревизији.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић